

ANTI

02/2004

Liitteenä
suuri
kesäextra!

Väärällä pallonpuoliskolla?

KATI STRÖM

Olen aina ajatellut syntyneeni väärälle pallonpuoliskolle. En ole varmasti ainoa, joka on edelleen tottumaton puoliarktisiin olosuhteisiin, vaikka onkin suuren osaa elämästään elänyt miinusasteiden puolella. Sitten se tulee taas. Kesä. Eikä silloin ole perisuomalaista alkoholi- ja sosiaalkulttuuria voittanutta.

On olemassa jokin kirjoittamaton sääntö, jonka vain suomalaiset tietävät. Olemme niin viisasta kansaa, että lievitämme huonoa omaatuntoamme jo etukäteen. Hyvin keksitty, etten sanoisi. Esimerkiksi on sallittua olla juhannuksena 72 tuntia tasaisesti - ja vähemmän tasaisesti - alkoholin vaikutuksen alaisena. Muttapyhien jälkeisenä maanantaina humalassa horjuminen on jo kiellettyä. Toki sitäkin voi kokeilla. Oma testiryhmäni testasi kanssamatkustajien reaktiot junassa menneenä vuonna. En kuitenkaan

suosittele itsekunnioituksestaan kiinni pitävälle.

Entäpä sitten suomalaiset festivaalit? Pois on kadonnut sosiaalisesta kanssakäymisestä talvella yleisesti nähty katseen välttäminen, perusäkäinen luonne ja lähemmän kontaktin pelko. Eu-direktiivin mukaista etelä-eurooppalaisen kulttuurin vuosikiintiötä otetaan kiinni kertaheittolla heittämällä vaatteet pois ja latelemalla suoria ehdotuksia vastakkaiselle sukupuolelle. Tämähän myös toimii molempiin suuntiin näinkin tasa-arvoisessa maassa. Suomalaisten välistä kanssakäymistä parhaimmillaan.

Kun liiallinen eurooppalaisuus käy ahdistamaan, voimme karata kesähuvilloille, jossa tiukasti vaalitaan oman tontin rajoja ja yksityisyyttä. Kyläkaupassa vaivihkaa ladotaan tyhjät pullot hihnalle täydennystä haettaessa, ettei kukaan 100 kilometrin päässä asuvista tutuista saa tietää kuinka paljon juomaa oikein kuluu kesälomalla.

Toki kaupungissakin kuuluu näyttäytyä festareiden ja mökkielämän välillä. Siihen tarkoitukseen on aivan erityiset terassit ja uimarannat. Harmi, ellei

ole tullut juurikaan treenattua talven aikana. Tai ainakin solariumissa olisi pitänyt käydä ennen rannalle menoa noin viisi kertaa, jotta olisi ruskettunut mennessään ottamaan aurinkoa. Vaihtoehtona on aina lapsiperheiden valitsemat rannat, jossa kesätentteihin lukeminen ei kuitenkaan luonnistu hiekan pölytyessä lapsilauman jaloista silmiin muista ruumiinaukoista puhumattakaan.

Terassin valinnassa ei kuitenkaan kannata tinkiä. City-lehden terassiopas on pakko-hankinta kesän koittaessa. Se kertoo juurta jaksain minkälaista kolia ja kissaa missäkin voi bongata. Eihän vääränlaiseen kastiin voi antaa itseään luokitella.

Loppukesästä voi jo rentoutua ja alkaa murehtimaan tulevaa talvea kuinka kylmä siitä tulee. Tehdä hyvät lupaukset siitä, kuinka ensi kesänä minulla on sikspäkki ja vietän solariumissa kaksi kuukautta ennen rantakautta. Sanoa isälle, ettei ensi kesänä tarvitse lähettää rahaa Roskildeen. Ja tottakai sopia mummon kanssa, että ensi juhannuksena ollaan varmasti kahdestaan mökillä.

Hauskaa festarikesää!

ANTI 2 / 2004

Päätoimittaja

Kati Ström

Toimituskunta

Petri Raivio

Riina Vääntinen

Kimmo Hannus

Matti Ylönen

Painopaikka

Juvenes Print, 2004

Kustantaja

Iltakoulu Ry

Yhteystiedot

Anti-lehti, Iltakoulu Ry
Politiikan tutkimuksen laitos
PL 607
33101 Tampere

Email: anti@uta.fi

2/2004

pääkirjoitus	2
vänrikki paavolan kertomuksia	4
harjoittelijan arkea Lontoossa	6
vieraissa: jukka gustafsson	8
tamy opiskelijan asialla	
--sosiaalipoliittinen sektori	9
panuttaako?	11
venäjä-seminaari turussa	12
bruxelles, s'il vous plait	14
tiedusteluraportti tampereelta	15
urheilu & kulttuuri	16
-- kevään turnausten saldo	
-- kulttuurivaihtoa Ukrainasta	

Anne Kuorsalo: "Autoritaarisuus on ainoa tapa luoda demokraattinen Venäjä"

*Anti selvitti paremman
laitossuhteen salat.*

kesäextra: ANTIPOLITAN

antipolitan paljastaa kaiken	20
tyylipoliisi	21
--Virpi Teoria vieraili pornobileissä	
antipolitan testaa:	
--kalevan kuumimmat yökerhot	22
kansipoika esittäytyy	24
kohenna laitossuhdettasi	25
onko sinusta eurovaaliehdokkaaksi?	26
--hurja kesätesti antipolitanin lukijoille	
hanki parempaa tekemistä	27

JUHO-MATTI PAAVOLA

Vänrikki Paavola

Vietin vastikään kymmenen päivää valtion kustantamalla kevätleirillä Parolannummella ja aurinkoisessa Niinisalossa kertausharjoituksen merkeissä. Puolentoista viikon ajaksi sain heittää kaikki arkiset huolet syrjään ja keskittyä täysin tulitoiminnan sujuvuuteen sekä vihollisen moottoroidun jalkaväkirykmentin etenemiseen. Ilmat suosivat, retki oli rentouttava ja maksoivat pahalaiset vieläpä opiskelijabudjetissa vallan tuntuva korvauksen. Paluu harmaisiin, tai kurkkusalaattiahan se väritys nykyään usimmiten on, herätti kuitenkin muutamia kysymyksiä. Vaikka jotkut pohdinnat olivat tuttuja jo armeijan ajoilta, osa oli kuitenkin kolmen vuoden aikana ajattelussa tapahtuneen muutoksen ja kehittymisen tuotosta, osittain johtuen yliopisto-opiskelusta.

Ensimmäiset kysymykset tulivat vastaan aikoinaan sotilasvalassa. Nykyään teologiaa opiskeleva, intissä tapaamani hyvä ystäväni pyöriskeli pitkään valaa edeltävänä iltana makuupussissaan: voiko hän luvata sellaista? Olisiko hän todella valmis pitämään lupauksen? Ystäväni oli varma, ettei voi lupausta antaa, kunnes lopulta aamutuimaan nöyrtyi ja vannoi valan. Minä poika

en huolettomana nuorukaisena jäänyt moisia pohtimaan, vaan innokkaana lupauduin heittämään henkeni verenhuuruisissa taistoissa kansani, isänmaani ja sen laillisen esivallan puolesta. Ylipäänsä koko armeijassa annettava oppi on moraalisesti arveluttavaa: Minua koulutettiin ampumaan tykillä mahdollisimman tarkkaan keskelle vihollisen ryhmitystä, jotta saataisiin aikaan mahdollisimman suuri kasa ruumita ja irtoraajoja. Liikaa sitä ei olisi pystynytään miettimään, muuten koko instituutiossa olo olisi käynyt sietämättömäksi. Armeijan virallisessa kielenkäytössä tämä todellisuus piilotetaan vihollisen lyömisen, lamauttamisen ja tuhoamisen kaltaisten termien taakse, ja se vilahtaa toisinaan vain ronskimpien kouluttajien puheissa.

Kuitenkin minun on tunnustauduttava sotaintoilijaksi, tai vähintäänkin sodasta k i i n n o s t u n e e k s i . Kertausharjoituksen päätteeksi tehdyn kyselyn kohtaan ”pitäisikö Suomea puolustaa hyökkäystä vastaan asein kaikissa tilanteissa, vaikka tulos näyttäisi epävarmalta” vastasin ”täysin samaa mieltä”. Saadessani rynnäkkökivääriin käsiini ensimmäistä kertaa, ryhtini oikein ja miehuuteni tuntui kasvavan kertaluokkaa kookkaammaksi. Hymähdin, kun 36 tykkiä ampui täyslaidallisen yhteislaukauksena ja vielä 500 metrin päässä tuliasemista lahkeet lepattivat ilmanpaineesta. Irakin sodan aikaan seurasin tarkasti

BBC:ltä, kuinka panssarivaunukolonnat jyristivät ohi tuhottujen ajoneuvojen raatojen, täsmäpommit tömähtelivät maaleihinsa ja Tomahawkit singahtelivat laivan kansilta kirkkaina pyrstötähtinä yön syleilyyn. Tämä intoilu näkyy luonnollisesti myös opiskelussa. Minua kiinnostaa maailmanpolitiikka, suurvaltain väliset kiehnäykset, mutta myös pienemmät valtion sisäiset kähinät ja niiden ratkaisuyritykset, niin sotilaalliset kuin rauhanomaisetkin. EU-löpinät ja tuskaiset talousdetaljit jätän suosiolla muiden ratkottaviksi ja tutkittaviksi, niissä ei kuole tarpeeksi ihmisiä.

En osaa sanoa tarkasti, koska tämä kiinnostus on minussa virinnyt. Pikkupoikana tutkin uutusterasti erilaisten hävittäjälentokoneiden teknisiä piirustuksia sekä käärmekirjoja. Nykyään nähdessäni käärmeen, suhtaudun siihen varovaisella pidättyvyydellä ja etäisellä mielenkiinnolla. Sydämeni hypähtää ylimääräisen kerran Hornet-laivueen kaartaessa matalalta ylitse hyökkäysmuodostelmassa moottorit mouruten kuin vuoden stereoidiannoksen syönyt kiimainen kollikissa. Kuitenkin yläasteaikoina naureskelimme kaveriporukassa sotaveteraaneille, jotka uppoutuivat talvisodan muistoihin aina kun moinen oli mahdollista. Suhtautuminen on muuttunut varovaiseen kunnioitukseen ja suureen mielenkiintoon siitä, miten

n tarinat

sota on vaikuttanut näihin ihmisiin. Minkälaista on ollut kyhjöttää poterossa vihollisen tykistötulen jyskyessä ympärillä ja panssarivaunujen lähestyessä? Nyt jo edesmennyt vaarini haavoittui selkään osuneista venäläisen kranaatin sirpaleista. Vietimme setäni syntymäpäiväjuhlia vanhempieni kotona kolmisen vuotta sitten, ja vaaria pyydettiin pitämään puhe juhlan kunniaksi. Se alkoi jotenkin tähän tapaan: "Muistan tarkkaan päivämäärän, jolloin Pekka syntyi. Vuotta en enää muista tarkasti, mutta päivämäärän kyllä. Se on sama päivä, jolloin sain venäläistä rautaa selkääni rajalla." Kuinka suunnaton kokemus sodan on täytynyt olla, jos oman poikansa syntymäpäivämääränkin muistaa, koska se sattuu olemaan sama kuin haavoittumisen?

Vielä vähemmän osaan sanoa mistä tämä kiinnostus johtuu.

Kuten jokainen ajatteleva ihminen tajuaa sota on, Pattonia lainatakseni, helvettiä. Siinä, kun 19-vuotias konekiväärin luotisuihkun lävistämä nuorukainen raahautuu eteenpäin ilman jalkoja toisella kädellä suoliaan sisällä pitäen, ei ole mitään hienoa. Kokonaisten kaupunkien muuttamisessa ruumiiden parkkipaikoiksi ilmapommituksin ei ole mitään kunniakasta. Nationalismin ideologia on glorifioinut oman valtion puolustamisen ja henkensä antamisen sen takia. Näin pystytään ratsastamaan myös hyökkäyksiin, kuten historia niin selvästi meitä opettaa. Myös minä ymmärrän tämän kaiken, mutta silti aihe kiinnostaa. Johtuuko se veressäni virtaavasta testostreonista? Vai onko kulttuuri ja kasvatus vaikuttanut minuun jo pienestä pitäen, kun lähimetsässä tetsasimme oksankarahkat käsissä toisiamme ampuen? Olisiko maailma parempi paikka elää, jos pojat -- sen sijaan että polttavat sytkäreillä pikkusotilaiden jalkoja -- leikkisivät barbeilla luoden sosiaalisia taitoja? Todennäköisesti tämä kaikki on vaikuttanut minuun ja, kuten rakkaalla opinalallamme niin yleistä on, ei mikään ole mustavalkoista. Ei sotaintoilukaan sukupuolisesti mikään yksinoikeus ole.

En kuitenkaan tunnustaudu militantiksi.

Huolimatta mielenkiinnostani en pidä väkivaltaa ratkaisuna juuri mihinkään tilanteeseen. En kannata vielä Irakin sotaa huolimatta siitä, että Andrew Williams, vieraileva luennoitsija Kentin yliopistosta ja tunnustautunut interventionisti, antoi varsin pätevät humanitaariset perustelut hyökkäyksen kannatukselleen todetessaan sen vaatineen 20 000 uhria siinä missä YK:n ajamien talouspakotteiden seurauksena Irakissa arvioitiin kuolleen ainakin 200 000 ihmistä. Minua kiinnostaa sotilaallisen voiman, sillä uhkailun ja sen käytön lisäksi myös konfliktien ratkaiseminen rauhanomaisesti. Vaikka pidän sotaa kiinnostavana aiheena, en näe sitä mitenkään kunniakkaana tai haluttavana asiana. Jos jotain kunniakasta pystyy sodasta löytämään, on se itsensä likoon laittaminen muiden puolesta. Tämä tavoiteltava, mutta siviilielämässä valitettavan harvinainen ominaisuus, saa sota-aikana aivan uuden ulottuvuuden oman hengen ollessa uhattuna. Kirjaan pohjautuvassa vuoden 1993 tapahtumia Somaliassa käsittelevässä "Black Hawk Down" -elokuvassa jenkkiotilas toteaa toiselle tämän kysyttyä onko heidän läsnäolonsa täällä oikein: "When that first bullet goes by your head, politics and all that shit fades away. It's just you and your men. People back home often ask me, why I do this. I say nothing, because they wouldn't understand. That it's about the men next to you, and that's all there is." Tai pirustako minä sen tiedän, enhän ole koskaan ollut sotatilanteessa -- eikä käsittääkseni myöskään kirjan kirjoittaja.

Kauhun ja glamourin tasapainoa

Työharjoittelijan arki Lontoossa täyttyy "sälästä"

MAARIT PIHLAMIES

Sydän hakkaa korvissa, torvet huutavat, renkaat vinkuvat, poljen, poljen, poljen - vesi virtaa silmistä, lihakset kohta kramppeavat, mutta - autoja tulee edestä, takaa ja molemmilta sivuilta: taksi, bussi, rekka - ei, nyt, pääsen pois liikenneympyrästä, silta, taas voi ajaa suoraan, ylämäki, kun vain jalat kestäisivät. Pyöräilen Lontoon keskustassa. Ja jos vain selviän Thamesin yli hengissä, saavun pirteänä töihin - adrenaliini jyllää suonissa. Maskarat pois poskilta, ja uusi päivä harjoittelijana Suomen suurlähetystössä on alkanut.

Olen kai onnekas - jos sellaiseksi luokitellaan ihminen, jolla on ollut mahdollisuus valita, miten haluaa vaarantaa henkensä (siirryin pyöräilyyn, kun päivittäiset terrorismihälytykset

metrossa

alkoivat

käydä

hemoille)

j - a

missä.

Istuinkin vanhassa Gestapon päämajassa Rans-kassa, *L'Institut d'Etudes Politiques de Lyonin* tietokonehuokassa, kun luin sähköpostista saaneeni laitoksen harjoitteluapurahan... Siellä surffatessani myös löysin rekryn sivuilta Lontoon lähetystön lehdistö- ja kulttuuriyksikön harjoittelupaikkatarjouksen, ja tein diilin erinäisten epäjumalien kanssa saadakseni paikan. Työnantajan koulutuslatoivomus ei nimittäin ollut kansainvälinen politiikka, vaan taidehistoria tai tiedotusoppi. Noo... Kyllähän suomalaisen kulttuurin promootio ulkomailla voidaan laskea ulkopoliitikaksi, kun asiaa lähestytään Joseph Nyen pehmeän vallan käsitteen kautta - kuten jokainen kunnon politologi varmasti tietää!

Mitä korkeakoulukoulutuksella varustettu harjoittelija sitten pääsee tekemään? Riippuu

varmasti paikasta ja sen ilmapiiristä. (Onnekseni lähetystön ihmiset ovat ottaneet minut hyvin vastaan - varsinkin muut pressiläiset ovat aivan ihania - vähintään 80-prosenttisesti!) Näinkin pienessä ja kiireisessä suurlähetystössä on kuulemma mahdollisuus päästä tekemään "niin vaativia tehtäviä, kuin mihin kyvyt vain riittävät". Odotukset eivät kyllä kaikilla pomoilla taida olla kovin korkealla: "Ei mutta, tähän on hyvä!" on jo tutuksi tullut kommentti. Ei mutta, mukavaahan se on, saada positiivista palautetta... Tähän mennessä paikkansa olisi kuitenkin paremmin pitänyt sanoa, että saan tehdä mitä vain, mihin aikani riittää. Edellisen harjoittelun lähdöstä oli tullessa kulunut useampi tapahtumien täyteinen kuukausi, ja työt olivat ehtineet kasaantua. Ulkoministeriön palveluksessa olevan työntekijän stereotyyppi (alipalkattu ja ylityöllistetty) on täälläkin lintu, jonka bongaamisesta ei saa erillistä kunniamainintaa.

Päiväni täyttyvät juoksevien asioiden hoitamisesta: osittain erilaisten lehdistö- ja mediakatsausten tekemisestä ja eri minis-

UNDERGROUND

teriöiden selvityspyyntöihin vastaamisesta, mutta suurimmalta osin kuitenkin erilaisesta *sälästä*. Kutsujen lähettämisestä, vastausten kirjaamisesta, virkamatkojen organisoimisesta, ihmisille soittelusta, sähköpostin lähettämisestä, käyntikorttien järjestelemisestä (!) ja tietysti - kahvin keittämisestä. Onneksi vain harvoin: kenenkään toimenkuvaan se ei kuulu, joten jokainen huolehtikoon omistaan. Legenda kuitenkin kertoo ministerineuvoksesta, joka ei puhunut toiselta osastolta lainatulle sihteerille moneen päivään, koska tämä kieltäytyi tarjoilemasta aamukahvia... Sihteerin töitä nämä hommat ovatkin pitkälti. Mutta samaa tuntuvat ympäri Lontoota tekevän muutkin suomalaiset harjoittelijat - mm. nuo kuuluisat hankenilaiset CIMO:n harjoittelijat. Mutta horisontissa siintää se päivä, kun olen saanut työni pressissä järjestykseen. Silloin kolisten rappauset alakertaan mitä nöyrimmin kysymään virkamiehiltä, mitä heidän hyväkseen voisin tehdä. Raportin olemassaolevasta potentiaalista Iso-Britannian ja Suomen puolustustyön tiivistämiseen?

Lähetystön ja sen yhteydessä toimivan konsulaatin henkilökunnan keskuudesta löytyy monenlaisia koulutustaustoja aina yliopistolehtorista kampaajaan. Omaa luokkaansa ovat tietysti nuo edellämainitut UM:n dippakoulun käyneet virkamiehet, joiden tehtävänkuvasta en ole vielä oikein päässyt selvyyteen. Palkka kuitenkin on kuulemma surkean pieni ja puolison mukana raahaminen tämän uralle tuhoisaa... Mutta täytyyhän duunissa joitain hyviäkin puolia olla,

ei kai se muuten ihmisiä houkuttelisi tai saisi jäämään? Valtiosalaisuuksien kanssa puuhailu voi tietysti olla kutkuttavaa: "Pidät sitten suusi tukossa!" - Mutta ihmisiähän tässä vain ollaan, joten toimistajuoruja ainakin täällä juoksee, ihan niin kuin missä tahansa muuallakin. Mikä huomio oli kyllä perin juurin järkyttävä: eivätkö nämä olekaan jotain toista, jalostuneempaa rotua?

Lähetystötyön hyviä puolia etsittäessä kuulee usein sanan *elämäntyyli*, millä kai tarkoitetaan jatkuvaa edustustilaisuuksissa juoksemista; lähetystöhän nimen omaan *edustaa* Suomen valtiota ulkomailla. Omissa ja muitten tilaisuuksissa - aamiaisilla, illallisilla ja lounailla, gallerioissa, teattereissa, rokkikonserteissa, festivaaleilla, buffeteilla ja vastaanotoilla, sauvakävelyillä, raveissa: Ascot kutsuu meitä vähäisempiäkin; kunhan sen hatun vain saisi ostettua! Tosin millä rahalla sen sitten maksan, onkin toinen juttu. Ensimmäisen harjoittelukuukauden jälkeen minulla ei näet vielä ole voimassaolevaa työsopimusta, eikä tietoaakaan palkasta. Eikä elämä täällä ole muuten halpaa. Mutta onneksi dippakaupasta saa verovapaata viinaa ja röökiä - eihän tätä hullukaan muuten kestäisi.

Suomen Lontoon suurlähetystön sivut osoitteessa <http://www.finemb.org.uk> Kommentit ja kysymykset: Maarit.Pihlamies@uta.fi

Laitoksen harjoittelusta löytyy tietoa osoitteessa <http://www.uta.fi/laitokset/politiikka/opiskelu/harjoittelu.html>

Opintoputkesta uraputkeen?

MATTI YLÖNEN

Rymättylän Pyhä Jaakob -hanke etsii innokasta humanistia pyhiinvaelluksen järjestäjäksi. Suojelupoliisi kaipaa vahvistusta tietopalveluunsa. Suurlähetystöharjoittelijoita vailla ollaan sekä Etelä-Afrikan Pretoriassa että Bangkokissa.

Tampereen yliopistolta lähdetään vuosittain harjoitelemaan sankoin joukoin. Yli 500 opiskelijaa suuntaa joka vuosi hankkimaan työkokemusta sekä Suomesta että ulkomailta.

Harjoittelu ei kuitenkaan ole kaikille sama. Muualla yhteiskuntatieteellisessä suuri osa opiskelijoista *joutuu* suorittamaan harjoittelun, siinä missä politologisten harjoittelutuista kilpaillaan.

Yliopiston rekrytointipalvelujen parin vuoden takaisessa selvityksessä kannetaan huolta erilaisten harjoittelukäytäntöjen aiheuttamasta epätasa-arvosta. Opiskelijat kilpailevat paikoista paitsi toisten yliopistojen, myös Tampereen eri laitosten opiskelijoiden kanssa.

Ja jos onni potkaisee rahoituksen suhteen, pitäisi vielä löytää se itselle sopiva työpaikka. Pyhiinvaelluksen aiemmista järjestäjistä yli puolet on sittemmin työllistynyt erilaisiin EU-hankkeisiin.

Ovatko aatteet kuolleet?

JUKKA GUSTAFSSON (SD.)

Julkisessa keskustelussa nousee usein esiin ajatus, että poliittiset puolueet ovat aatteellisesti lähellä toisiaan ja mitään suuria eroja niiden tavoitteissa ei ole olemassa. Osin tämä pitääkin paikkansa. Vasemmistopuolueet ovat hyväksyneet markkinatalouden ja hylänneet sosialistisen suunnitelmatalouden. Toisaalta oikeisto ei ainakaan julkisesti kyseenalaista hyvinvointivaltiota. Aikanaan esimerkiksi Kokoomus vastusti tiukasti peruskoulua, joka tänään on lähes kaikille itsestään selvyy.

Näistä seikoista huolimatta aatteet elävät edelleen puolueiden kautta. Aatteellista keskustelua käydään koko ajan, mutta vähemmän lehtien palstoilla. Eduskunnassa olen ollut aitiopaikalla seuraamassa, kuinka mm. Kokoomus on vastustanut asumistuen omavastuun alentamista. Parhaiten oikeiston ja vasemmiston ero tuli näkyviin, kun muutamia vuosia sitten Lipposen kakkoshallitus hyväksyi ns. köyhyyspaketin. Se oli hinnaltaan vaatimaton n. 600 milj. markkaa, mutta piti sisällään tärkeitä asioita, kuten työmarkkinatuen tason noston ja työllistämistoimia. Samaan aikaan eduskuntakäsittelyn kanssa Kokoomuksen nuorisojärjestö järjesti mielenosoituksen eduskuntatalon edessä tätä "kateuspakettia" vastaan. Heidän mielestään tuokin raha olisi pitänyt

Vieraissa -palstalle kirjoittavat Pirkanmaan vaalipiirin suurimpien puolueiden kansanedustajat.

laittaa valtion velan lyhentämiseen. Tämä tapahtuma hakee vertaistaan kynnisytyksellään ja kylmytyksellään. Kokoomuslaiset nuoret, yllätykseksi myös nuoret kansanedustajat, ovat selkeästi oikeistolaisia.

Parhaillaan Eduskunnassa käsitellään lakialoitettani pankkipalvelumaksujen kohtuullistamisesta. Tässäkin asiassa jako vasemmistoon ja oikeistoon on tullut selväksi. Oikeiston mielestä valtion ei pidä puuttua yksityiseen liiketoimintaan, kun taas vasemmiston mielestä pankkipalveluista on tullut tärkeä osa peruspalveluista, joita ilman ei kukaan pärjää. Siksi pankkipalvelut pitää hinnoitella niin, että kaikilla on niihin varaa. Enää ei siis vasemmiston ja oikeiston välillä

käydä väittelyä talousjärjestelmistä vaan etenkin tulonjaosta, valtion yhteiskunnallisesta roolista, työmarkkinoiden kehittämisestä ja ihmiskäsityksestä.

Pelkistäen perusporvari ajattelee, että ihmisen pitää voida tehdä itse kaikki itseään koskevat ratkaisut, eikä ulkopuolinen taho saa estää näiden ratkaisujen tekemistä. Valtion pitää vain huolehtia turvallisuudesta ja yhteisistä pelisäännöistä. Sosialidemokraatti ajattelee taas, että yhteiskunnan pitää varmistaa kaikkien ihmisten mahdollisuudet pärjätä elämässä ja taata heidän toimeentulonsa. Siksi julkisella vallalla pitää olla aktiivinen rooli yhteiskunnan kehittämisessä. Tätä on arvosteltu tasapäistämiseksi ja ihmisten liiallisesta paapomiseksi. Mielestäni kysymys on tasa-arvosta, oikeudenmukaisuudesta ja yhteisvastuusta. Nämä arvot kestävät aina, vaikka maailma muuttuu mihin suuntaan tahansa. Lisäksi hyvinvointiyhteiskunnan kautta rakennamme yhteiskunnan, joka toimii. Tämä vapauttaa ihmiset toteuttamaan itseään. Ei tarvitse huolehtia siitä, mistä saa kattavan ja edullisen sairaa-, eläke- ja työttömyysvakuutuksen itselleen tai turvallisuuspalvelut kodin ympäristöön.

Suhtautuminen työmarkkinoihin on myös muuttumassa. Aikaisemmin suomalainen oikeisto hyväksyi

sopimussyhteiskunnan ja TUPO-järjestelmän. Nyt kritiikki on voimistumassa. Vielä on kuitenkin matkaa Viron oikeistoon, joka ei halua puuttua mitenkään työmarkkinoiden toimintaan. Näin ollen työhdoista ja palkoista sopiminen jää työnantajan ja työntekijän väliseksi asiaksi. Tässä asetelmassa jälkimmäinen on aina heikoilla varsinkin, jos takana ei ole

voimakasta ammattiyhdistysliikettä, kuten Virossa on asian laita.

Aatteellisia eroja ei saisikaan peitellä. Poliitiikan toimijoiden pitäisikin korostaa aiempaa enemmän aatteellisuuttaan. Toimiva demokratia tarvitsee näkyvää arvojen vastakkainasettelua ja poliittista jännitettä. Myös politiikan uskottavuus tarvitsee tätä. Ei saisi

olla niin, että puolueen mielipide johonkin asiaan muuttuu sen mukaan, istuuko puolue hallituksessa vai oppositiossa. Opportunismi on aatteellisuuden vastakohta, jos edellinen vie voiton jälkimmäisestä jää politiikkaan vain yhteisten asioiden hoito. Näin ei saa käydä. Poliitiikka on muutakin. Se on myös aatteiden välistä kamppailua.

Sopo panostaa opiskelijan hyvinvointiin

TUULI RUUSKANEN

Tällä kertaa käsittelyssä on sopo, eli sosiaalipoliittinen sektori. Soposektorin toimintaa valotti Tamyn sosiaalipoliittinen sihteeri Anne Uusitalo.

Sosiaalipoliittinen sektori on yksi tärkeimmistä Tamyn sektoreista, koska sen vastuualueelle kuuluu opiskelijoiden niin psyykkisestä kuin fyysisestä hyvinvoinnista huolehtiminen. "Melkeinpä suurin mutta näkymättömin osa Tamyn sopotyötä on edunvalvonta, jota tehdään jatkuvasti. Tamy myös tiedottaa sosiaalipoliittisista asioista; tapahtumista, uudistuksista jne.." Uusitalo kertoo. Kollektiivisen etujen ajamisen lisäksi sopsihteeri auttaa yksittäisiä opiskelijoita sosiaalipoliittisissa asioissa ja ongelmassa.

"Jos joku kokee tulleen epäoikeudenmukaisesti kohdelluksi asumiseen, terveyteen tai toimeentuloon liittyvissä asioissa,

Jokainen opiskelija tietää Tamyn, mutta vain harva tuntuu tietävän, mitä se todella tekee. Antin juttusarja valottaa ylioppilaskunnan eri osia-alueita.

sopsihteeri selvittelee asiaa pyynnöstä."

Soposektorin muodostaa täysipäiväinen palkattu sopsihteeri, kaksi hallituksen sopovastaavaa, sopojaoston puheenjohtaja ja itse sopojaosto. "Yhteistyökumppaneita on paljon: luonnollisesti muut Tamyn sektorit, SYL, muut ylioppilaskunnat Hervannan teekkarit lähimpänä, YTHS, yliopistolta monet tahot kuten opintotukitoimisto ja opetuksen kehittämisyksikkö." Uusitalo listaa. "Lisäksi yhteistyötä tehdään monien eri järjestöjen kanssa, kuten Elämäntapaliitto, Yad, SPR, Nyytti, Kela, kaupungin sosiaalitoimisto ja paljon muita."

Kuten muutkin sektorit, myös sopo-sektori saa olla kohtalaisen rauhassa opiskelijoiden yhteydenotoilta. Eniten opiskelijoita huolettaa toimeentulo- ja terveysasiat.

"Kyllä nämä toimeentulo-ongelmat ovat suurimpia ongelmia. Ongelmallista on esim. jos opintotukisuorituksia ei ole riittävästi ja opintotuki katkaistaan, tai jos opintotukikuukaudet on jo käytetty loppuun vaikka opinnot vielä jatkuvat."

Syksyisin asuntoasioista tulee paljon kysymyksiä. Tamyssa toimii maksuton asunnonvälityspalvelu, joka välittää asuntoja vapailta markkinoilta. Tamy myös järjestää alkusyksystä hätämajoitusta niille joille asuntoa ei ole löytynyt. Hätämajoituksessa tarjotaan patja ja ruoanlaittomahdollisuus, eli mistään luksuksesta ei ole kysymys. Hätämajoituksen perusajatuksena on tarjota katto päälle, ettei

tarvitse sijoittaa kaikkia varoja hotelliasumiseen tai matkustamiseen.

Valtakunnallisesti paljon esillä ollut uupuminen ja stressi näkyy myös yliopistolla. "Mielenterveysongelmat ovat yleisiä ja valitettavasti tämä näkyy tällä hetkellä pitkänä jonoina YTHS:llä. Opiskelijoiden uupuminen, stressaantuminen ja masentuminen on yleistä ja tilannetta ei ainakaan paranna se, kun julkisuudessa halutaan jatkuvasti kiristää opiskelutahtia ja moititaan opiskelijoita laiskoiksi."

Soposektori näkyy yliopistolla lähinnä erilaisten hankkeiden kautta. Yliopistolla toimii Kehrä-ryhmä, jonka toiminnan tavoitteena on lisätä opiskelijoiden terveyttä, hyvinvointia ja tänä vuonna erityisesti on ollut esillä opiskelukyvyn lisääminen. Kehrän alku on vuodessa 1999 valtakunnallisessa YTHS:n, SYL:n ja Opiskelijoiden Liikuntaliiton (OLL) seminaarissa, mutta Kehrä-

hankkeen voidaan katsoa alkaneeksi vuonna 2001. Kehräryhmä järjestää vuosittain erilaisia tapahtumia, kuten

Soposihteeri Anne Uusitalo.

huhtikuussa Kiire ja paljon aikaa - tapahtuman.

"Päihdeasioista on tänä vuonna puhuttu paljon ja sopojaosto

järjestikin mm. huume keskustelutilaisuuden. Päihteettömyysteemaa jatketaan syksylläkin. Hyvän olon viikko järjestettiin helmikuussa ja tapahtuma järjestetään myös ensi vuonna." Uusitalo kertoo.

Sosiaalipoliittisista asioista kiinnostuneet ovat tervetulleita vaikuttamaan sosiaalipoliittisiin kysymyksiin. "Sopojaosto on luonteva paikka vaikuttaa. Sinne sopii kenen tahansa tulla. Jaostossa keskustellaan yleensä ajankohtaisista asioista, mutta meihin soposektorin toimijoihin saa myös ottaa yhteyttä. Kovin vähän opiskelijat kuitenkin kertovat mielipiteitään minulle. Mielelläni kuulin, jos jollain on valittamista tai parannusehdotuksia esimerkiksi opiskelijaruosta, opiskelijaterveydenhuollosta jne.. Ainejärjestön kautta voi myös vaikuttaa sosiaalipoliittisiin asioihin."

Anti - antaa joka kerta.

Äänestäminenkö turhaa?

PANU LITMANEN

Viime kolumnin jälkeen on tapahtunut eräänlainen siirtymä. Uutterasta opiskelijasta on tullut puolueen työntekijä, vieläpä palkallinen sellainen. Istuvan pääministerin reilun vuosikymmenen kestäneeseen yliopisto-opintoputkeen on tosin vielä matkaa. En ole vielä edes puolessa välissä.

Toivon hartaasti, että objektiivisuuteni suhteessa puoluepolitiikkaan säilyy edes jollakin tasolla, enkä ala suoltamaan äänestäjiä miellyttävää koukeroista kieltä ja harrastamaan salamyhkäisiä puhelinsoittoja puoluetoimistolta, fakseista puhumattakaan.

Eurovaalit lähestyvät kovaa vauhtia. Kohta suomalaisten on taas aika näyttää kuinka millaisia äänestäjiä olemme. Viimeksi emme hävinneet

yleiseurooppalaisella vaalikentällä kuin Britannialle. Valitettavasti tämä on totta vain, jos käytämme käänteistä laskutapaa.

Usein käytetty argumentti on, että äänestäminen on turhaa, koska ehdokkaat eivät ole osaamiseltaan hyviä tai heidän mielipiteensä tunnettuja. Toisaalta väitetään, että äänestämällä ei ole yhteyttä toteutettuun politiikkaan. Tulevissa eurovaaleissa monella tämän lehden lukijoilla on omakohtainen tuntuma ainakin yhteen ehdokkaaseen, joten ensimmäinen argumentti ei ole kovin pitävä. On suhteellisen helppoa testata eurovaaliehdokkaan tietotaso vaalien alla. Jokainen vakavasti otettava ehdokas on julkisesti grillattavissa. Faktat puhuvat, mutta valitettavasti tontut eivät ole aina hiljaa.

Mikäli se ei olisi tavanomaisesti käsitetyn demokratian halventamista tai elitismää, voisi kullekin vaaleissa ehdolle asettuvalla järjestää jonkinlaisen lähtötasotestin. Tällä vältettäisiin kaiken maailman tyhjöpäiden mukanaolo. En myöskään itkisi, vaikka julkimoehdokkaiden määrää karsittaisiin. On vain harmillista, että puolueiden ehdokasasettelussa pätee sama logiikka kuin asevarustelussa. Ainakaan suuret

puolueet eivät oikein uskalla asettaa ehdolle toisistaan kovinkaan paljon poikkeavia ehdokkaita.

Siinä missä suurvallat kylmän sodan aikaan ostivat yhä tuhovoimaisimpia aseita, puolueet asettavat yhä turhempia julkikkia siinä pelossa, että ääniä jää haalimatta mikäli naapuri saa vetovoimaisemman listan. Rallikuskeilla, visailujuontajilla ja uutisankkureilla on varmasti paikkansa yhteiskunnassa, mutta onko se paikka europarlamentti? Toisaalta voitaisiin tietenkin argumentoida, että monipuoliset ehdokaslistat ovat merkki hyvin toimivasta pluralistisesta demokratiasta.

Lopuksi vielä ehdotus: eduskunta- ja eurovaaleissa voisi ottaa käyttöön kaikkia ehdokkaita vastaan -vaihtoehdon. Se olisi jyrkempi kannanotto kuin perinteinen tyhjän lapun jättäminen ja antaisi myös jonkinlaisen indikaattorin siitä, millainen määrä protestiääniä maassa annetaan. Vastoin kulunutta hokemaa äänestäminen ei aina kannata, mutta anarkisteja lukuun ottamatta sitä voisi silti varauksin suositella.

Kreml, vodka ja kalashnikov

– venäläisyyden symbolit?

KATI STRÖM

PANU LITMANEN

Turussa järjestettiin huhtikuun 3. päivä Valtiotieteilijöiden liiton opiskelijayhdistyksen kevätpäivät. Ennen kosteampaa osuutta ja hukkumista Turun yöhön, Åbo Akademin tiloissa käyty seminaari käsitteli Venäjän demokraattisuuden edellytyksiä ja elementtejä. Edustimme ”punakan lähettiläämme” **Juho-Matti Paavolan** kanssa Tamperetta ja Iltakoulua Turun ylivoimaa vastaan.

Kaksi koulutustaustaltaan erilaista naispuhujaa nostivat itsensä esiin miespuheenvuoroista. Toinen on Turun yliopiston Venäjän kielen ja kulttuurin professori **Riitta Pyykkö**, toinen freelancer-toimittaja **Anne**

**60-75%
väestöstä
tukee
autoritaarista
hallintoa**

Kuorsalo. Esityksien pohjalta löytyi idea venäläisistä demokraattisena kansakuntana Neuvostoliiton jälkeisessä ilmapiirissä.

Venäläiset arvostavat Pyykön mukaan demokratiassa eniten sitä, että on paljon tavaraa markkinoilla. Absurdia kulttuurissa ovat myös ns. vahvimmat venäläiset symbolit; Kreml, vodka ja kalashnikov. Tämä näkyy myös mainonnassa. Kuinka moni meistä sijoittaisi pankkiin, jonka mainoksessa pääosaa näyttelee vodka? Tuskinpa myöskään haluamme markkinoida Suomea ulkomaille miehistökuljetusvaunu Pasilla kuten venäläiset kokevat tekevänsä omalla rynnäkkökiväärillään.

venäläinen oikeudenkäyttö on poliittista oikeutta – Kuten se oli Neuvostoliitossakin.

Nykyinen ohjattu demokratia ei ole Kuorsalon mukaan aitoa, mutta sen syntyminen vaatisi korruption kitkemistä ja oikeusvaltion muodostumista. Kumpaakaan ei ole toimittajan mukaan näköpiirissä. ”Venäjää pidetään vakaana, mutta kuinka vakaa se todella on?” Kuorsalo kertoo, että kyselyn mukaan 62% luottaa presidentti **Putiniin**, mutta vain 14 % oikeuslaitokseen ja 13% syyttäjänvirastoon. Voimmekin vetää johtopäätökseksi, että

Venäjän valvottu demokratia ei ole muuttumassa länsimallaiseen suuntaan luultavimmin tulevaisuudessa. Tuore Venäjällä tehty mielipidemittaus kertoo, että 60-75% väestöstä tukee autoritaarista hallintoa. Perustelu

tulokselle löytyy Kuorsalon mukaan 1990-luvulta, jolloin kaikki mitä tehtiin, tehtiin demokratian ja markkinatalouden nimissä. Kyseiset käsitteet on diskreditoitu kansan silmissä. He eivät tiedosta, että Euroopassa demokratia ja markkinatalous nojaavat nimenomaan toimivaan oikeusjärjestelmään ja oikeuteen esittää kritiikkiä.

Vapaita ja rehellisiä vaaleja ei ole itäisen kansan demokratian normeissa priorisoitu kovinkaan korkealle. Toisin kuin meillä, vallan ja kansan suhde ei perustu sopimukseen. Hallitsija on isä, ja hänen yläpuolellaan on ainoastaan Jumala. Kuorsalo pohtiikin, miten Putinille valitaan seuraaja. Hänen mukaansa se onkin "todellinen Venäjän Litmus-testi". Putin itsekin tuli ensimmäiselle kaudelleen **Jeltsinin** ajan sisäpiirin valitsemana vallanperijänä.

Kuorsalon mukaan kysymys onkin nyt ihmisten kyvystä ja valmiudesta

itsenäiseen toimintaan ylhäältä tulevien ohjeiden sijasta. Pyykkö kuitenkin kertoo venäläisten odottavan aina jotain toista, joka ratkaisisi heidän ongelmansa. "Venäläisillä on tulevaisuuden toivo,

kun heillä on Putin", sanoo Pyykkö. Kuorsalo vie ajatuksen pidemmälle ja toteaa: "Autoritaarisuus on ainoa tapa luoda demokraattinen Venäjä".

Venäjä

- maa-alue **17 miljoonaa** neliökilometriä (noin 55 kertaa Suomen pinta-ala)
- asukasluku **141.1 miljoonaa**
- odotettavissa oleva **elinikä**
miehet: 62.46
naiset: 73.11
koko väestö: **67.66 vuotta**
- ostovoimapariteetti: 346 500 miljoonaa USD (2002)
- bruttokansantuote / henkilö: 2140 USD (2002)
- **köyhyysrajan alapuolella** elää 25 % ihmisistä
- **työttömyys 7.9 %** ja lisäksi huomattavaa vajaatyöllisyyttä
- reaalisen **BKT:n kasvu:**
6.0 % (2003)
5.0 % (enn. 2004)
- kuluttajahintojen nousu:
14.4 % (2003)
12.9 % (enn. 2004)
- **öljy-** ja muut raaka-aineet merkittävimmät vientituotteet

Lähteet: CIA World Fact Book, Kansainvälinen valuuttarahasto ja Maailmanpankki.

Bruxelles, s'il vous plaît

Pohjoisessahan me olemme, kaukana syrjässä kaikesta 'oikeasta elämästä'. Legendan mukaan ajelemme poroilla ja saamea opetetaan kouluissa pakkoruotsin sijaan. Ja vaikka asia ei ole näin, yksi tosiasia ei muutu: Rovaniemeltä on pitkä matka mihin paikkaan tahansa. Tämä ei kuitenkaan estä meitä, Lapin yliopiston kansainvälisiä suhteilijoita, tekemästä jokavuotista fuksien perinteistä ekskursionia. Ainejärjestömme P.S.C. Interin 21 jäsentä lähtivät viime maaliskuussa viikon kestäväälle reissulle tutustumaan Euroopan pääkaupunkiin, Brysseliin.

Kohtasimme melkein kaikki Helsinki-Vantaan lentoasemalla sunnuntaina 14.3 ja pienen odotuksen, lentomatkan ja sokkeloinnin jälkeen löysimme illalla Louise-aukion lähellä sijaitsevan hotellimme De Boeck'sin. Sieltä käsin tutustuimme neljänä päivänä kaikkiaan viiteen eri vierailukohteeseen: Euroopan komission koulutus- ja kulttuurirakennukseen, Euroopan parlamenttiin ja Länsi-Suomen aluetoimistoon sekä NATO:on että Suomen pysyvään EU-edustustoon.

Madridin pommi-iskujen jälkeen mielessäni kävi, että myös Bryssel voisi olla mahdollinen terrorikohde. Se palautui mieleeni maanantaina 15.3, kun Euroopassa oli yleinen surupäivä ja liput olivat puolittangossa. Vierailumme komissioon sijoittui juuri hiljaisen hetken kohdalle. Olimme hollantilaisen **Benedictus Nieuwenhuisin** luennolla aluksi

yhdessä kreikkalaisen ryhmän kanssa ja myöhemmin yksin kuuntelemassa Euroopan viidennestä laajentumisesta. Toinen puhujamme oli **Erkki Liikasen** kabinetin jäsen **Kristian Hedberg**, joka kertoi kabinetin toiminnasta ja roolista.

Tiistaina vatsalle ja lompakolle teki hyvää, kun meitä odotti ilmainen ateria Euroopan parlamentissa. Saimme tämän hienon tarjouksen parlamentaarikko **Ulpu Iivarilta**, mutta hän itse joutui valitettavasti lähtemään Suomeen. Tiedottaja **Mikko Myller** esitteli meille mm. parlamentin istuntosalin ja kertoi hieman EU:n toimintatavoista. Avustaja **Tarja Jantunen** kertoi mm. omasta arkipäivästään ja siitä, miten hän sai työpaikkansa. Iltapäivällä tiedon tulva jatkui Länsi-Suomen aluetoimistossa, kun toimiston johtaja **Kari Hietala** kertoi aluetoimistojen tärkeydestä laajentuvassa Euroopassa.

Laajentuva NATO oli taas aiheena keskiviikkona **Sami Leinon** esitelmässä tutustuessamme "Mission of Finland" -projektiin NATO:ssa. Luutnantti **Olli Peltonen** jatkoi PfP-asioista eli rauhankumppanuudesta ja espanjalainen NATO:n tiedottaja **Joaquin Molina** NATO:n uudesta agendasta koskien mm. terrorismia. Virallinen osuus ekskursionista päättyi torstaina erikoisasiantuntija **Kalle Kekomäen** puhuessa meille Suomen pysyvässä edustustossa Euroopan unionin III-pilarista, eli unionin sisä- ja oikeusasioista, ja omasta toimenkuvastaan.

Vierailuiden välisen ajan käytimme tehokkaasti hyväksemme. Kaupungin kuninkaallinen sotamuseo tuli tutuksi monelle, kuten myös kuninkaallinen taidehistorian museo. "Pissapoika" oli pettymys, mutta bileet korvasivat kaiken aina tarpeen tullen. Osa ryhmästä jäi viikonlopuksi Brysseliin, loput hajaantuivat valloittamaan Eurooppaa: Hollanti, Saksa ja Ranska olivat suosittuja maita, joihin pääsi junalla kätevästi ja halvalla.

Sunnuntaina 21.3 suurin osa ryhmästä jälleen kokoontui Brysselin lentoasemalla valmiina lentämään takaisin Helsinkiin monta kokemusta rikkaampana ja uutta potkua opiskeluihin saaneena. Vierailut ja diskurssi isäntiemme kanssa, sekä yhdessä matkustamisen ilo että hyvä ryhmähenki piristävät muistellessa päivää vieläkin. Eurooppa on muuttumassa, ja me kävimme muutoksen keskipisteessä.

JP Rode
P.S.C. Inter

Tiedusteluraportti Tampereen politologisesta ilmastosta

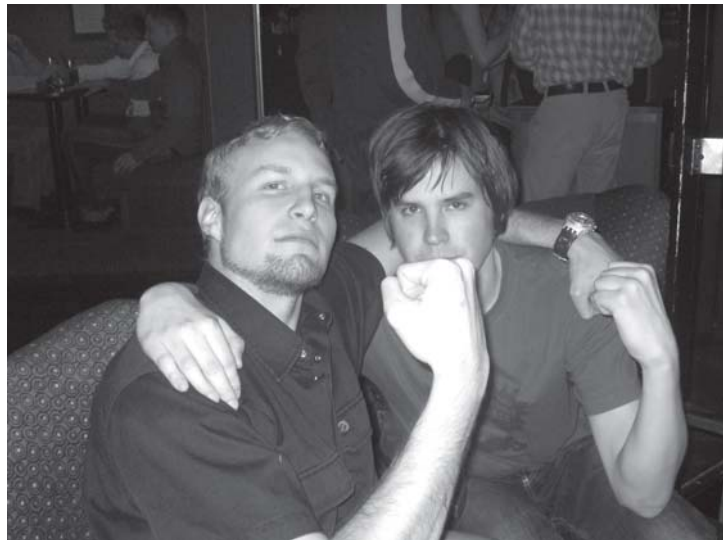
[Erittäin salainen]

Maaliskuun puolenvälin hujakoilla Puolueen ylin johto määräsi kokeneen ryhmä Luomalan tiedustelu- ja vakoiluretkelle Tampereen politologiseen polttopisteeseen. Kyseessä oli Iltakoulun järjestämä EU-henkinen keskustelutilaisuus, jonne myös Puolueen edustajia oli kutsuttu. Erilaisten odottamattomien vastoinikäymisten takia ryhmä Luomala kutistui partioksi, mutta ryhmän koko antoi ryhmälle vapauden toimia nopeammin ja tehokkaammin.

Keskustelutilaisuus järjestettiin Tampereen yliopiston päärakennuksella(?) ja pelkkä rakennuksen koko sai ryhmä Luomalan huokailemaan hiljaista kunnioitusta. Itse tilaisuuteen oli saapunut pari-kolmekymmentä enemmän tai vähemmän politologisista aiheista kiinnostunutta opiskelijaa. Kolme arvostettua aiheen asiantuntijaa alusti keskustelun omasta näkökulmastaan ja sen jälkeen kuka tahansa saatoi kommentoida ja kysyä aiheeseen liittyen. Asiantuntijain erilaiset näkökulmat EU:sta muuttivat ja laajentivat varmasti kuulijoiden käsityksiä. TV:stäkin tuttu **Jyrki Käkönen** näytti ryhmälle, mitä parhaimmillaan tarkoittaa yhdyssana 'julkisprofessori'.

Keskustelutilaisuuden jälkeen tutustuimme tamperelaisen opiskelijan asumukseen, josta näkyi

melkein koko Tampere. Nautittuamme illalliset siirryimme lämminhoitokseen kerhotilaan erään opiskelijatalon alakertaan. Kerhotilassa äänenvoimakkuuden kasvu oli suoraan verrannollinen siellä vietettyyn aikaan. Peli vihellettiin sopivassa vaiheessa poikki, jonka jälkeen oli aika siirtyä tamperelaiseen juhlahumuun ja

erilaisten ravintoloiden houkutusia täynnä olevaan labyrinttiin. Hinnaltaan huokea Semafori (tai "Metafora" kuten ryhmä välillä paikkaa kutsui) tarjosi oivallisen siirtymävaiheen ennen jyvaskyläläiseen hintatasoon verratuna kalliita kapakoita. Kallis ja kallis, mutta kyllä meininki oli kertakaikkisen mukava paikassa jonka nimi taisi olla Groove (etelä-pohjalaisittain "Krouvi"). Tunnelmasta kannattaa siis maksaa, ainakin Tampereella. Mukavan illan jälkeen vetäydyimme majoituspisteisiin, jotka olivat sijoitettu strategisesti tärkeisiin kohteisiin ympäri kaupunkia.

Tiedusteluretken tuloksena voin itseni ja ryhmäni puolesta kertoa, että tamperelainen politologia on voimissaan. Aktiivinen, hauska ja avoin tulevien maistereiden porukka on Tampereella(kin) edustamassa koko yliopiston mallikkainta eliittiä. Ainoana miinusmerkkinä tekijänä oli fakta, että kovin laajaa tutkimusaineistoa (esim. satoja

kenttähaastatteluja) emme pystyneet kokoamaan osanottajamäärän ollessa kuitenkin vähän rajoittunut. Puolueen johdolle ehdotan, että kutsumme Iltakoulun viralliselle vierailulle. Luultavasti Iltakoulun vastavakoilu toimii Jyväskylässä koko ajan, eikä tämäkään erittäin salaiseksi luonnehdittu tiedusteludokumentti heiltä pysy salassa. Siispä luulen, että on kaikkien etu kutsua heidät virallisesti vieraaksemme.

Jyväskylän valtio-opin/Puolue ry:n nöyrä palvelija,

Juha Luomala

Kevään turnausten

ANNE KAURANEN

Tänä keväänä Iltakoulun mestaruuksista on kisattu peräti kahdessa eri lajissa. Huikean kovatasoiset turnaukset järjestettiin sekä perinteisen biljardin, että uuden lajitulokkaan sulkapallon merkeissä. Allekirjoittaneella, eli liikuntavastaavalla ei tosin ole tietoa siitä, onko sulkapallomestaruudestakin oteltu jo joskus takavuosina. Pääasia lienee kuitenkin se, että ensi vuonna on sitten hyvä jatkaa siitä mihin tänä vuonna jäätii.

Seuraavassa kertausta molempien turnausten tapahtumista, jotta iltakoululaisten syvimmätkin rivit tietäisivät mistä ovat jääneet paitsi ja innostuisivat viimeistään ensi vuonna itsekkin mukaan pelaamaan. Tässä samalla jaetaan turnausten voittajille heidän ansaitsemaansa mainetta ja kunniaa!

BILJARDITURNAUS Poolboolissa 20.3.2004

Iltakoulun legendaarisen bilisturnauksen suosio oli niin huikea, että edes allekirjoittanut ei enää muista, miten monta osallistujaa turnaus todellisuudessa keräsi. 60 vähintään!! No okei, 32 voisi olla lähempänä totuutta :). Nykyisten iltakoululaisten on kuitenkin syytä aloittaa jo nyt harjoittelu ensi vuotta varten, ettei tämän kevään nöyryytys pääsisi toistumaan taas ensi vuonna. Nimittäin Iltakoulun vanhat parrat tulivat esiin piiloistaan ja jyräsivät tiensä suoraan finaaliotteluun, jossa pelasivat vastakkain herrat Juha Rautaporras ja Anssi Lilja.

Näiden raskaan sarjan iltakoululaisten taustoista nuorella noviisiliikuntavastaavallanne on

valitettavasti kovin vähän tietoa, mutta huhupuheiden mukaan herra Lilja on valmistunut laitokseltamme viime syksynä. Lisäksi hänen möreää karjahteluaan on toisinaan kuultu maanantaisella sählyvuorollamme Atalpalla. Vakuuttavasta äänenkäytöstään, hurjasta uhostaan sekä hyvin sujuneesta pelistään huolimatta Anssi kohtasi finaalissa voittajansa.

Voiton vei siis niukasti ja myös hiukan onnekaasti jo pahasti tappioasemaan jäänyt Juha Rautaporras. Tanttisaunalla samana iltana järjestetyssä palkintojenjakotilaisuudessa hän vaikutti erittäin tyytyväiseltä kirkasta nestettä sisältäneeseen "voittopokaaliinsa". Rautaporras nautti silminnähden saamastaan huomiosta ja intoutui jopa pitämään puheen. Herran omien sanojen mukaan kansainvälisen politiikan opinnot on hyllytetty toistaiseksi, sillä bisnesmaailma ja perhe pitävät miehen kiireisenä.

Liikuntavastaavan yksimielisellä päätöksellä turnauksessa palkittiin myös ansioitunein tuuripelaaja.

**"Bisnesmaailma
ja perhe pitävät
voittajan
kiireisenä."**

Tittelin ja viinipullon vei aina pronssiotteluun saakka käsittämättömällä munkilla

purjehtinut ISSS-opiskelija Orkhan Gurbanov. Orkhan sohi itsensä parhaimmillaan ainakin viiden pallon tappioasemasta ottelun voittajaksi.

SULKAPALLOTURNAUS Atalpalla 14.4.2004

Turnaukselle asettamani 18 osallistujan tavoite ei ihan täyttynyt, kun jo ilmoittautuneiden pelaajien polvet alkoivat viime hetkellä tutista. (Tähän pelkurijoukkoon kuului mm. itse puheenjohtajamme "King Pike" Juho-Matti, häpeä!) Miesten sarjassa osallistujia oli lopulta kymmenen, jotka oli jaettu kahteen viiden pelaajan alkulohkoon. Jokaiselle osallistujalle tuli siten vähintään neljä matsia, joiden jälkeen molempien lohkojen kaksi parasta jatkoivat vielä mitalimittelöihin. A-lohkosta jatkoon selvisivät Marko Liiro ja Tapio

Häyhtiö sekä B-lohkosta puolestaan Tommi Turunen ja Marko Mäntylä. Tilanne ehti näyttämään Iltakoulun kannalta jo erittäin uhkaavalta, kun vieraileva tähti, Marko Liiro Boomiry:stä selvitti tiensä aina finaaliin saakka, mutta onneksi Iltakoulun ja lisälmen oma pontusjantti Tommi Turunen pelasti maineemme päihittämällä finaaliissa kirkkaasti tuon vieraan kaupparatsun. Aplodit Tommille! Uroteostaan voittaja ansaitsi perinteisesti kossupullon, joka tuntui kovasti lämmittävän tämän kylmähermoisen pelimiehen sydäntä. Pronssisijasta käytiin myös tiukka taistelu. Tampereen jalkapallokentilläkin vaikuttavan Marko Mäntylän pallonhallinta sulkapallomailalla ei tällä kertaa riittänyt, vaan pronssiottelun voiton vei lopulta laitoksemme tutkija Tapio Häyhtiö.

Harmillista turnauksessa oli naisten s a r j a n kutistuminen lopulta vain k a h t e e n pelaajaan. Huolimatta vähäisestä osallistujamäärästä s a r j a n voittamiseksi pelatuista kolmesta ottelusta tuli l o p u l t a todellinen h e n k i e n taisto, jossa allekirjoittanut joutui lopulta nöyrytmään parempansa kohdanneena. A n s a i t u n

Kuvassa oleva kori ei liity tapaukseen.

voiton ja Bailey's pullon vei Lapuan tyttö Inka Isosaari. Hyvä Kinky!

**“Kossupullo
lämmitti
pelimiehen
sydäntä.”**

Turnauksessa koettiin myös dramatiikkaa, kun pojat intoutuivat ottelujen välissä heittelemään koripalloa. Pääaineen vaihdon myötä juuri iltakoululaistuneelta Arne Nystedtiltä napsahti siinä huvissa sääriluu keskeltä poikki ja Arne haettiin ambulanssilla sairaalaan leikattavaksi. Jalka on paketissa seuraavat kolme kuukautta, joten Arne ei varmasti pane pahakseen, jos poikkeatte hänen luonaan kylässä tavallista useammin. Pikaista paranemista Arnelle ja kiitokset kaikille turnauksiin osallistuneille! Liikuntavastaavanne kirmaa pian kesänurmille, syksyllä taas uudet väännöt.

TALIKOLLA KYLKEEN!

- Kuolleiden Päärynöiden kulttuurivaihto

ILONA VIHONEN
RIINA VÄNTTINEN

Haastatteluaamuna Myortvye Grusin (Kuolleet päärynät) ensimmäinen viikon mittainen keikkaputki Suomessa alkaa olla loppuillaan, ja takana on edellisen illan keikka Vammalassa. Yleisön vastaanotto keikalla oli positiivinen yllätys, kertoo yhtyeen basisti Vadim Zarikov. Pääosin lukiolaisista koostunut yleisö hankki levyjä jopa enemmän kuin yhtyeen levyjulkaisukeikalla Helsingin Gloriassa.

Ukrainan itäkolkasta Luhanskista kotoisin oleva Myortvye Grusi (Zarikov, kitaristi Eduard Ivanov ja

rumpali Igor Misenko) päätyi Suomeen, kun yhtyeen demo sattui venäläisiä yhtyeitä Suomeen tuoneen Mikko Keinosen käsiin. Yhteistyön tuloksena suomalainen Tusovka Records julkaisi Myortvye Grusin debyyttialbumi Vily v bok!:n (Talikolla kylkeen!) Tusovkarockissa Helsingin Gloriassa maaliskuun lopussa.

Laiha leipä

Keikkailun myötä Myortvye Grusi on jo vakiinnuttanut kuulijakuntaansa Ukrainan underground-piireissä, mutta radiossa yhtyeen musiikkia ei kuulla. Vain valtiolliselta kanavalta voi löytää jotain omaperäisempää, kaupalliset radiokanavat sen sijaan

soittavat lähinnä länsimaista teinipoppia tai perinteisiin nojaavaa folklorea.

Jälkimmäisestä tyylilajista kiinnostunut voi tutustua Ukrainan edustajaan tulevissa Euroviisuissa.

Indie-levy-yhtiöitä Ukrainassa ei juuri ole. Siksi yhtyeelle, jonka musiikki välttelee valtavirtaa, ei julkaisijaa ole toistaiseksi löytynyt niin Ukrainasta kuin Venäjältääkään. Musiikki ei vielä leiville lyö, joten

jokaisella on yhä päivätyönsä, kertoo Zarikov, itse ammatiltaan ala-asteen englannin opettaja. Siksi keikkailemaankin ehtii vain viikonloppuisin.

Rennolla otteella

Vily v bok! -levyn lyriikat on myös suomennettu levyn kansilehteen, jotteivät venäjänkieliset sanoitukset jäisi kuulijoilleen vieraiksi. Sanoituksissa riittää pureskeltavaksi, mutta ei vakavalla naamalla: Jäätelömiestä Fjodor on tarina varhaiseläkkeelle siirretystä työntekijästä; Ä-kirjaimen puolustus sen sijaan puhuu kielio pillisten traditioiden säilyttämisen puolesta. Sanoituksista löytää samaa letkeyttä ja näppäryyttä kuin yhtyeen musiikistakin.

Illan keikalla Telakalla kappaleet alustetaan vuolain välispiikein ja päätetään syviin kumarruksiin. Yhtyeen seitsemän vuoden yhteistyö kuuluu sekä varmassa soitannassa että keikkasetissä, johon mahtuu reilusti kappaleita juuri julkaistun levyn ulkopuoleltakin. Sekä innokkuutta että taitoa riittää. Yleisö on tyytyväinen, ja yhtye selvästi tervetullut uudestaan.

ANTIPOITIAN

KESÄEXTRA 2004

Kohuttu

JUHO-MATTI PAAVOLA

paljastaa kaiken

- kiinteämmän

vartalon

salaisuus

1 VINKKI
PAREMPAAN
SEKSIIN

KIERROS KALEVASSA

Antipolitan selvitti

Tampereen yökerhot

6 niksia
läheisempään
laitossuhteeseen

Testaa itsesi:

Onko sinusta
europarlamentaarikoksi?

NAPPONEN On LITSI

— Ulostajien maailmankatsomus

Attilasta pitäisi löytyä keskimääräistä terävämpiä ja tiedostavampia ihmisiä. Käytävillä pyörii tungokseen asti ylioppilasta, maisteria, tohtoria, tutkijaa ja professoria. Ilmapiiri on akateeminen ja henkevä. VAI ONKO?

IMMO H. KANNUS
VIRPI TEORIA

Pieni kierros Attilan miestenveossoissa kertoo toista. Vessojen seinäkirjoituksiin asti tämän akateemisen yhteisön ajatuksen lento yltää vain harvoin. Satunnaisia helmiä lukuunottamatta seinäkirjoitukset ovat matalaotsaisia, rasistisia ja lapsellisia. Kirjaston toisen kerroksen vessan *Fuck off niggers* ja *Russia = shit* edustavat tätä tyypillisintä seinäkirjoitusten lajia, samoin ruokalan vessan *natsi Lipponen hirteen*. Tällä saralla on kunnostautunut erityisesti S. Lehdon nimellä kirjoittava henkilö, jonka *ryssäläiset kuolkaa* – lausahduksesta on joku oikein innostunut:

Käsialasta päätellen S. Lehto on palannut! Riemuitkaa! Kutsukaa ystävät koolle jaa leipokaa kakku!

Oma lukunsa ovat vessan seiniltä löytyvät gallup-kyselyt. Näistä löytyy toisinaan jo pientä yritystä ajatteluun:

Maailman lyhyin kirja?

- teekkareiden kootut viisaudet
- epätsekkäät teekkarit
- mustien lesbonaisten luettelo
- hetero "tamyilijoiden" luettelo
- selkärankaisten "tamynuoret"
- "hipahtavat kapiaiset"
- hupaisat vessakirjoitukset
- asioiden todellisista taustoista jotain tietävät "wc-journalistit"

Edellisen kyselyn ilmeisesti edustajistovaaleissa rannalle jäänyt nuorimies on sanaillut kopin seinään oman kyselynsä:

Eräänä päivänä paras ystäväsi tulee luoksesi ja tunnustaa olevansa "Tamy-nuori." Miten reagoit?

- a) Juoksen koskeen
- b) Vedän tumppuun
- c) Joku muu, mikä _____

Myös eräänlainen itsetutkiskelu erottuu seinäkirjoitusten teemana:

Pullamössö; pullamössömpi; yliopisto-opiskelija, tuo feministien "kouluttama" sisäsiisti puudeli.

Mitä sinunkaltaisesi poika tekee tällaisessa paikassa?

-Naistenvessa oli varattu.

-Tosi avoimesti puhut jo kuitenkin siitä.

Attilan B-portaan ensimmäisen kerroksen vessassa haiskahtaa henkilökultti. Seinille on kirjoitettu viiteen otteeseen nimi *Anton Santanen*. Vihjailuja löytyy myös tämän myyttisen Santasen kiintymyksestä Seppo Honkaseen ja Tytti Isohookana-Asunmaahan. Aforismikategoriaan taas kuuluvat seuraavat hengentuotteet:

Tämä ei ole seinäkirjoitus ja Tämä on seinäkirjoitus.

Syksy, uutta lihaa laitoksen vanhoille paskiaisille puolestaan on suorastaan runollinen, joskaan ei järin syvälinen.

ANTI
TYYLIPOLIISI

Tytöt olivat
valinneet
yhtenäisen
pornotyylin.

Hittejä ja huteja

Tyylipoliisi kävi pornobileissä selvittämässä nykypornon
muotivirtaukset. Nahka, latex ja perinteiset persialaiset iltapuvut
olivat juhlavieraiden suosiossa tänä vuonna. VIRPI TEORIA

Sini ja Pauliina
suosivat
perinteistä
koulutyttölookia.

Tuuli on pukeutunut
ajattoman
tyylikkääseen
mustaan nahkaan,
Katin taas kannattaisi
ryhtyä etsimään
uutta stylistiä. Latex
on so over!

FIASKO!

Hannu näyttää
voittajan mallia
viiksityylissä.
Mahtavaa!

MYKISTÄVÄÄ!

Matti ja Anton
valitsivat rohkean
paljastavat
persialaiset vintage-
tyylin asut.

Antipolitan testaa

Kalevan baareissa tunnelmaa riittää pakkasellakin

Kalevan suunnittelijan kunniaksi on rakennettu parkkipaikka.

PETRI RAIVIO
MATTI YLÖNEN

Kaalamonaukiolla tuulee, olut on lämmintä. Perjantai-iltapäivällä plaza on hiljainen. Yksinäinen auto ajaa ohi, ja nostamme maljan Tampereen kaupungin ensimmäiselle asemakaava-

arkkitehdille Elis Kaalamolle. Ilman häntä edessämme oleva seikkailu ei olisi mahdollinen.

Olemme Kalevan kierroksen lähtökuopissa, valmiina saattamaan loppuun puolitiehen jääneen tutkimusmatkamme kaupunginosan juottoloihin. Ensimmäinen retkemme

päätyi epäonnistumiseen, mutta emme lannistuneet, vaan päätimme saattaa työn loppuun. Kaleva oli valloitettava!

Ristiretkemme alkaa hyökkäyksellä Kalevan kuninkaan hoviin. Miehitämme PubNikin nurkkapöydän, ja onnittelemme

**“Älkää
rakastelko
kännissä”**

toisiamme suotuisasta ajoituksesta. Hovissa on häppärit. Haukka ja hämähäkki vartioivat seinällä roikkuvaa oranssia CCCP-pelipaitaa. Jukeboksista löytyy laulava raitiovaunukuljettaja Aarne Tenkanen. Ilma on tunkkainen, mutta seitsemän desin tuoppi maksaa vain kolme ja puoli euroa.

Kaleva on Tampereen köyhin kaupunginosa. Iltapäivisin kapakoissa ei siemailla lattea, mutta hyvällä tuurilla saattaa löytää olutbingon. Miksi odottaa yöhön, kun lähikuppilassa toiminta alkaa jo aamuyhdeksältä? Doriksen pääsymaksulla saa korttelikapakasta kaksi tuoppia, ja musiikinkin voi valita itse.

Jukebokseista järeisyyttävien löytyy Sammon grillistä. City Compact Disc

Combination on aidosti retroa aina Tony Montana -singlejä myöten. Kanta-asiakkaiden keskittyessä saippuaaopperaan päätimme kokeilla grillin antimia. Hampurilainen ilman pihviä eurolla! Sisustus tuo erehtymättömästi mieleen Padasjoen Esson baarin.

Ravintolatarjonta on kirjavaa ja monipuolista. Ammattilaiset suosivat Pub Cosmoksen sumuisia looseja, pariskunnat taas Ravintola Domuksen steriiliä bonuskorttitunnelmaa. Useimmista kansanpaikoista löytyy myös karaoke niille, joiden veressä on

alkoholin lisäksi myös rytmiä. Biljardipöytä kuuluu lähes joka kuppilan varustukseen. Mannermaisesta terassitunnelmasta

pääsee nautiskelemaan PubNikissä, Domuksessa sekä Mr. Pickwickissä.

Onneksi nyt on jo huhtikuu. Edellisellä kerralla meille kävi kuin Napoleonille Venäjällä: Pub Epelissä – siis entisessä Bar Sepelissä – oli

kuulla olevansa kansakunnan toivo ja vähäosaisten turva.

Ystävälliset alkuasukkaat lähestyivät meitä myös toisella kierroksella. Kalevan helmessä tapasimme paikallisen helmenkalastajan, joka

paljasti meille ikivanhan kalevalaisen viisauden: Älkää rakastelko kannissa, mutta aamulla voi nauttia lasillisen konjakkia. Nyökkäilimme ymmärtävästi, ja päätimme jatkaa seuraavaan paikkaan.

Viidennen kuppilan jälkeen askel

oli jo kevyt. Ristiretki oli menestys. Kalevasta ei ollut enää mitään jäljellä. Veni, vidi, vici, sed in Semafor veritas. Olo tuntui täydeltä – Kaleva oli antanut kaikkensa.

Testiryhmän jäsen Kari (oik.) saa kuulla elämänohjeita Kalevan Helmessä.

pakkasta, ja olut uhkasi jäätyä tuoppiin. Baarin arktiset olosuhteet eivät kuitenkaan lannistaneet talvitakeissaan keskisolutta nauttivaa asiakaskuntaa. Sotajoukkomme sai

PAIKKA	ELÄIN	LUOKITUS
Pub Epeli	Pingviini	★★★★★
Sammon grilli	Näätä	★★★★★
Pub Cosmos	Laiskiainen	★★★★+
Kalevan helmi	Lepakko	★★★★+
Kaalamonaukio (pussikalja)	Kenguru	★★★★
PubNik	Karhu	★★★★+
Pedro's Pub	Kaskelotti	★★★
Väinämöinen	Lahna	★★★
Mr. Pickwick	Ryhävalas	★★
Stag's Head	Poro	★★
Ravintola Domus	Lehmä	★

Säkenöivä

Juho-Matti

"Perkelekunei tullut niitä
sukkahousuja mukaan."

-Juho-Matti Paavola

KANSIPOIKA KERTOO KIINTEIDEN SÄÄRIEN SALAISUUDEN

Puheenjohtaja, ainejärjestöaktiivi **Juho-Matti Paavola**, 23, on juuri palannut kertausharjoituksista Parolan-
nummelta. Tamperelainen opiskelijapoika saapuu kuvauksiin
hieman myöhässä, ja sadattelee sukkahousujen puuttumista.
Serpentiinin mekko solahtaa päälle kuin unelma. Paavola ei
selvästikään ole ensimmäistä kertaa kuvattavana.

PAPARAZZIEN SUOSIKKI: "Perkele kun viime
Antissakaan ei ollut kuin kahdeksan kuvaa
meikäläisestä, on se kumma, olen sentään
ainejärjestön puheenjohtaja."

ULKONÄKÖ ETUSIJALLA: "Ai teillä ei ole täällä
meikkejä. No voi perkele. Olisitte sanoneet,
niin olisin ottanut omat mukaan."

KURVIT KUNTOON: "Mistä mä saan
tissit? Ai t-paita mytyssä mekon alle?
Eihän siitä perkele tule kuin yksi iso tissi,
tarvitsen kaksi."

AINA VALMIS: "Soitelkaa sitten
perään jos tarviitte lisää kuva-
materiaalia. Meikäläinen on aina
valmis näihin hommiin, perkele."

KUVAUS: Studio 54
MEIKKI: -
VAATTEET: Serpentiini
STAILAUS: Virpi Teoria,
Mauri Kenneth

Antipolitan selvitti:

6 niksia parempaan laitossuhteeseen

ja kehittää suhdetta laitokseen. Kontakteista laitoksella on paljon hyötyä jopa valmistumisen jälkeen.

4. Äänestä laitoksesi ehdokkaita europarlamenttivaaleissa.

5. Osta laitoksen henkilökunnan kirjoittamia hengentuotteita. Etenkin pääsykoekirjojen menekki lämmittää laitoksesi kynäilijöitä.

Onko laitossuhteesi kunnossa? Jääkö laitos etäiseksi elämässäsi? Etkö löydä laitokselle? Antipolitan laati reseptin laitossuhteesi sähköistämiseen. Näillä ohjeilla lämmität väljähtäneen laitossuhteesi uuteen roihuun.

6. Valmistu maisteriksi kahdessa vuodessa. Laitos saa rahaa jokaisesta valmistuneesta opiskelijasta, ja teet samalla tilaa uusille opintoputkeen pyrkiville innokkaille. Toisaalta valmistuminen saattaa viilentää laitossuhdettasi, sillä et enää ole siellä. Tämän voit välttää vaikkapa jäämällä laitokselle töihin, jolloin laitossuhteesi saavuttaa zeniittinsä.

1. Tervehdi henkilökuntaa laitoksen käytävillä ja hymyile vienosti. Voit heilauttaa kättäsi iloisesti, tai jopa ohimennen kätellä ja vaihtaa kuulumiset. Sallittua on myös toisinaan kapsahtaa professorin kaulaan. Älä ujostele -- laitos on ystävä.

3. Osallistu laitostkahveille, laitoksen pikkujouluihin ja muihin yhteisiin tapahtumiin. Hengenluonti-tapahtumissa on helppo verkostoitua

2. Kehu opettajaasi esimerkiksi tenttivastauksen yhteydessä. Pieni runo tai sonetti tenttikuoressa silloin tällöin tekee ihmeitä henkilökohtaiselle laitossuhteellesi. Voit myös toisinaan soittaa opettajallesi tai lähettää kehuja sähköpostitse. Vaikka he eivät sitä ehkä näytä, opettajat pitävät palautteen saamisesta.

Pysäyttämätön eurojyrä vai rehellisen työn raataja?

Kesätesti kertoo, onko sinusta eurovaali-ehdokkaaksi. Oletko tylsä asiantuntija vai näyttävä Suomi-kuvan kirkastaja maailmalla?

1. Miten olet esiintynyt julkisuudessa?

Olen

- a) rallikuski
- b) TV-juontaja
- c) hiihtäjä
- d) kansainvälisen politiikan professori

2. Mitkä ovat ohjelmalliset tavoitteesi?

- a) autoilijoiden etu
- b) oma etu
- c) rikkaiden etu
- d) EU:n kehittäminen kohti uskottavaa kansainvälistä asemaa

3. Mielestäni EU on...

- a) lyhenne

b) ihan kiva kansainvälinen työpaikka

- c) mainio tapa tuoda Suomi uusliberaalin äärikapitalismin piiriin
- d) kompromissi liittovaltion ja valtioliiton välillä

4. Ensimmäinen asia, jonka teen europarlamentissa on:

- a) hankin halvan Mersun
- b) käyn istumaan
- c) ostan kahdeksan uutta jakkupukua
- d) luen muutamia kirjoja, perehdyn taustamateriaaliin ja unionin historiaan sekä nykytilaan

5. Herää aamulla sängystä Romano Prodin ja Valéry

Giscard d'Estaingin välistä. Mitä on tapahtunut?

- a) En tiedä. Keitä he ovat? Suomalainen mies ei kyllä ihan kaikkiin näihin eurooppalaisiin tapoihin lähde mukaan.
- b) En kerro, myin jutun yksinoikeudella Seiskalle.
- c) Haluan verkostoitua ja edetä euro-uralla mahdollisimman korkealle mahdollisimman nopeasti. Yksityiskohtia en kommentoi.
- d) Pohdiskelimme myöhään iltaan unionin laajentumis-kehitystä ja pohjoista ulottuvuutta. Liekö väsymys alkanut painaa, heh.

Hurmaat koko Euroopan vaaleilla hiuksillasi järjettävällä olemuksellasi

6. Äänestäkää minua, koska

- a) ajan kovempaa kuin muut
- b) olen kaunis
- c) olen kyvykkäämpi kuin te
- d) EU:ssa tarvitaan asiantuntemusta

hiuksillasi ja näyttävällä
olemuksellasi.

10-14 pistettä

Lupaava lainsäätäjä

Pääset melko varmasti läpi, mutta ulkonäössäsä on vielä parantamisen varaa.

5-9 pistettä

Siedettävä sivakoiija

Et ole ihan toivoton, mutta EU-politiikassa tarvitaan paljon muutakin kuin kykyä.

0-4 pistettä

Toivoton tosikko

Olet väärällä alalla. Älykkyytesi menee julkisuuskuvasi edelle. Harkitse oikeita töitä.

15 pistettä tai enemmän

Erehtymätön euro-ohjus

Olet täydellinen parlamentaarikko. Hurmaat koko Euroopan vaaleilla

1 vinkki parempaan seksielämään!

Seksi on kivaa, mutta ajoittain sekin voi muuttua arkipäiväiseksi jyyntämiseksi. Irrrottautuminen rutiineista voi olla vaikeaa, mutta rohkea hyppy tuntemattomaan voi osoittautua seksin kannalta elämäsi parhaaksi teoksi. Antipolitan lupaa antaa kesän parhaimman seksivinkin, jolla nostat sukupuolielämäsi uusiin sfääreihin!

1. Hanki partneri!

On uskomatonta, miten paljon toisen ihmisen sisällyttäminen seksiaktiin maustaa vaakamamboilua. Idea voi tietenkin kuulostaa aluksi melko rohkealta, mutta kokeilu kannattaa. Ja pienen harjoittelun jälkeen sinullakin voi olla partneri! Vinkkiä ei kuitenkaan suositella kaikkein häveliäimmille ihmisille, sillä se vaatii kontaktia toisten ihmisten kanssa.

Älä tee sitä yksin.

PISINEET

Jokaisesta kysymyksestä pisteet määräytyvät seuraavasti:

- a: 2
- b: 3
- c: 1
- d: 0

